

aldeles vilkaarlige Aar for to Afdelinger, en Infanteriaafdeling, som har en alternerende Turnus, idet den det ene Aar har Rekruter og det andet Aar har Leivstyrke, og en anden Afdeling, som har Rekruter og ældre Mandskab sammen. Overfor disse har jeg søgt at komme til Kundskab om, hvilke Forseelser der er begaaet. Det er altsaa et aldeles faktisk Grundlag, som det ikke er vanskeligt at komme efter, og som ikke indeholder nogen Hemmelighed, nemlig en Udskrift af Straffeprotokollerne over, hvilke Forseelser der ere begaaede. Det, som dernæst har maattet være min Opgave, har været at komme til Erkjendelse om, hvorledes disse Forseelser sandsynligt vilde være blevne straffede efter det Lovforslag, som er fremlagt af den høitærede Krigsminister. Jeg skal naturligtvis villig indrømme, at der her har været et vist Stjøn, og jeg tør ingenlunde paastaa, at jeg er kommen fuldstændig til samme Anskuelse, som vedkommende Jurisdiktionschefer og vedkommende Krigsret vilde være komne til — det er naturligt —; men jeg tror at have bedømt Sagen tilstrækkelig rigtig til at kunne udbrage Hovedslutninger deraf, og i alt Fald er jeg mig bevidst at have behandlet dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, at jeg snarere har bevæget mig til den Side, som skulde give et gunstigt Resultat for den høitærede Ministers Forslag end til den modsatte Side. Ser jeg da hen paa, hvorledes Forholdet vilde stille sig ved Gjennemførelsen af den høitærede Ministers Forslag med Hensyn til Afstraffelsen af Forseelserne ved de Afdelinger, jeg nævnte, saa vil det vise sig, at en hel Del Individuer derved vilde være slupne for at blive sluttede krumme, at nogle andre vilde være slupne for at blive nedsatte i de Meniges anden Klasse og for at faae Rotting; men til Gjengjæld vilde nogle Personer være blevne erpeberede til Straffearbejde, et meget forøget Antal vilde have faaet Band- og Brødsstraf, og et ikke ganske ringe Antal vilde være kommet til at ligge inde til Eftertjeneste. Den Tid, som de Paagjældende vilde komme til at ligge inde til Eftertjeneste, vilde derhos variere fra 1 til omtrent 100 Dage. Naar jeg nu siger, at dette Forslag om at anvende Eftertjeneste som Straffemiddel i Stedet for kortvarige Straffe ikke er praktisk, har jeg dertil flere Grunde. Først er der den Grund, at det, efter min Opfattelse idet Mindste, ikke virker paa de Letfindige, paa dem, der have vanskeligt ved at overvinde sig selv og deres Lyster; paa dem virker det ikke, at de faae Udflugt til 10 eller 12 Maaned, efter at Forseelsen er begaaet, at komme til at ligge nogle Dage til Eftertjeneste. Skal man faae Folk til at afholde sig fra den søde Kløe, gjælder det om, at den sure Svie kommer nogenlunde hurtigt efter; naar man staar lige over for en Tilbøjelighed til at følge sin Lyst til Brændevin, naar man staar lige over for Fristelser, der komme fra Sanger-

indekneiper, Fruentimmerkommers og den Slags Ting, saa virker det bedre som Modvægt mod Fristelsen, at man veed, at man Dogen efter, at man har begaaet Forseelsen, skal lide en hurtig og sødelig Straf, end at man har Udflugt til 12 Maaned efter at skulle blive liggende 5 Dage inde. Hovedsagelig finder jeg imidlertid, at Forslaget ikke er praktisk af den Grund, at man efter min Opfattelse meget ofte ikke kan tilveiebringe nogen nyttig og fornuftig Anvendelse af det Mandskab, som saaledes bliver inde. Dette sees bedst, naar man nærmere undersøger, hvilket Mandskab det egentlig er, som kommer til at blive inde til Tjeneste. Naar man undersøger dette, vil det nemlig vise sig, at i det Mindste det Mandskab, som bliver den egentlige længstliggende Stamme i Eftertjenestemandskabet, det Mandskab, der f. Ex. kommer til at ligge inde over 20 Dage, hovedsagelig er enten Folk, der have begaaet større borgerlige Forseelser, eller Folk, som, om de maatte senere kunne blive endogjaa meget hæderlige og dygtige Borgere, dog i det Mindste paa dette Trin af deres Udvikling have vrist sig som i allerhøjeste Grad letfindige Kavalerer. Nu er Spørgsmaalet, hvad skal man da gjøre med dette Mandskab navnlig ved Liniebataillonerne? Et af To. Enten maa man oversøre dem til de andre Batailloner, der have Rekruter; men saa spørger jeg, er det da muligt at anvende saadanne Menneſter som Beteraner, der skulle tjene som Exempel for det unge Mandſkab? Nei, det er ganske vist ikke muligt. Hvad skal man da gjøre? Lade dem blive ved de Batailloner, hvor der ingen Rekruter og overhovedet intet Mandſkab er? Men saa stiller man dette Mandſkab uden nogen som helst Paavirkning af de gode Elementer, som ellers ere dem en Modvægt i Afdelingerne; og da man ikke har en Befalingsmand til at paffe paa hver enkelt af dem, vil den gjensidige Paavirkning blive en saadan, at de Spirer til det Onde eller til det Svage, som der er hos dem, ville faae en alt for stor Vægt. Det er min fuldeste Overbevisning, at man vilde begaa en meget stor Uret mod de Paagjældende, hvis man vilde udsætte dem for at være henviste til hinandens stadige, skadelige Paavirkning. For Hærens Skyld vil jeg gjerne indrømme, at man godt kunde vælge den Vej at samle dem alle sammen i Straffeafdelinger, putte dem alle sammen over paa Lynetten eller et andet Spørt, udelukkede fra den øvrige Verden; thi det vilde være en Fremgangsmaade, der mindst vilde genere Afdelingernes Tjenesteforhold; det vilde ganske vist være lidt aparte, naar der deriblandt fandtes Kavallerister eller Trainkonstabler, thi de vilde dog vanskeligt kunne faae Dølse derovre; men aldeles bortset deraf — thi det vilde man maaffe dog nok kunne komme udover, — er det mig klart, at, kunde man end gjøre det uden Skade for Hærens Vedkommende, vilde det dog som en normal For-